

Telefon št. 30-40

VOJNI INVALIDI

GLASILO UDR. VOJNIH INVALIDOV KRALJEVINE JUGOSLAVIJE
OBLASTNEGA ODBORA V LJUBLJANI

List izhaja vsakega 25. v mesecu. Posamezna številka 1 Din. — Naročnina mesečno 1 Din. — Rokopisi se ne vračajo. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo — Uredništvo in upravnništvo v Ljubljani, Št. Peterska vojašnica. Telefon št. 30-40.

Občni zbor

Oblastnega odbora udruženja vojnih invalidov v Ljubljani

se vrši

v nedeljo dne 25. aprila 1937 ob 9. uri dopoldne v dvorani Delavske zbornice v Ljubljani, Miklošičeva cesta.

Dnevni red:

1. Otvoritev in konstituiranje.
2. Poročilo uprave in nadzorstva.
3. Poročila o invalidskih razmerah. (Poročevalci Krajevnih, Oblastnega in Središnjega odbora.)
4. Proračun za leto 1937.
5. Volitve.
6. Prošnje, pritožbe in predlogi.

Na predvečer, dne 24. aprila t. l. ob 19. uri (7. uri zvečer točno), bo delegatska anketa v dvorani Delavske zbornice.

Krajevne organizacije naj delegirajo vse po novih pravilih izvoljene delegate s pravilno opremljenimi pooblastili.

Krajevni odbori, skličite v nedeljo, dne 18. t. m. svoje seje in dajte navodila delegatom, ki naj tudi pripravijo svoje govore in referate.

Delegatom!

Prišli boste v belo Ljubljano kot nosilci želja in zahtev vaših članov, ki so vam zaupali, vas izvolili in vas bodo poslali na oblastni občni zbor.

Pozdravljeni!

Raztrgano, slabo, mizerno invalidsko vprašanje vas čaka, da mu daste pobudo k oživotvorjenju. Naše pravice, naša zaščita, naša pomoč so skoro popolnoma uničene, vi najbolj vidite kot voditelji svojih bednih, zapuščenih in brezpravnih članov, ker imate z njimi stalne stike, ki jim pomagata, svetujete in jih tolažite, kakšne razmere in kakšen položaj je napravil skrajno slab invalidski zakon. Vi vidite, da mnogo vojnih žrtev nima ne kruha, ne obleke in jih tare velikanška beda, a invalidski zakon jih je odvrnil in jim odvzel vso zaščito. Treba je, da zberete želje, da zastopate glasove svojih tovarišev in tovarišic in jih sporočite na zboru, da sliši javnost, da slišijo oni, ki se jih najbolj tiče, da je treba nekaj ukreniti, ker smo praznih obljub že siti.

Sedanji naš Oblastni občni zbor naj bo ostra obsodba tistih, ki so nas sedemnajst let mučili in naj pove vsemu svetu, da tako ne gre, če je kaj socialne pravičnosti in čuta.

Obenem naj bo pobuda za popolnoma nov pravični in socialni invalidski zakon, ki bo popravil krivice, redukcije, dal vsakemu svojo zasluženo zaščito in pravico, in invalidsko vprašanje enkrat za vselej pravično rešil.

Tovariši delegati! Naš zbor naj bo kakor krik za naše pravične zahteve, katere moramo doseči. Zato boste izrekli vsak svojo besedo, katero prinašate iz svojih občnih zborov, iz ust članstva, da se bo videlo, kako gre našim članom in članicam in kakšna mizerija vlada med vojnimi žrtvami.

Na to bomo pa skupno izrekli naše solidarne enotne besede, ki naj veljajo odločujočim in celemu narodu, da je zadosti muke, zadosti obljub, da je treba hitrih dejanj. Naš občni zbor naj bo velika manifestacija za pravično rešitev vprašanja vojnih žrtev in nov invalidski zakon.

V tem pravcu dobrodošli!

Dobrodošli na občnem zboru pa tudi vsi člani in članice in narod, da bomo lažje zmagali.

Poročilo

Oblastnega odbora udruženja vojnih invalidov v Ljubljani za občni zbor dne 25. aprila 1937

Zopet daje Oblastni odbor svoje poročilo ob sklepu društvenega leta 1936/37 delegatom, članstvu in vsej javnosti. Položaj, v kakršnem se danes nahajajo naše vojne žrtve zahteva, da v glavnem pojasnimo, kakšna je sedaj njihova zaščita, ker je to vprašanje v tesni zvezi z organizacijskim delom. Glavni namen našega udruženja je doseči pravično in popolno rešitev zaščite vojnih žrtev. Za to bodi to pojasnilo obenem klic na vso javnost, da nas pri tem podpira. Poročati hoče o poteku in stanju invalidskega zakonodavstva, njegovemu izvajanju in postopanju z vojnimi žrtvami, uspehih, neuspehih, vzrokih neuspehov in končno še o organizacijskem delu, da bo slika čim bolj jasna in popolna.

Iz tega poročila se mora razvideti, kako popušča čut hvaležnosti in socialne pravičnosti, kolikor bolj se oddaljujemo od svetovne vojne. Nasprotno pa bo razvidno, koliko skrbi in dela mora imeti naše udruženje za svoje članstvo v pravnem in materialnem smislu. Borba našega udruženja za življenjske interese vojnih žrtev na eni strani in odpor in nevolja na drugi strani, sta si dve stalno nasprotni akciji. Akcija našega udruženja hoče priboriti pravično rešitev, nasprotno pa se samo ukinja in reducira tako, da uživa danes mali del naših vojnih žrtev državno zaščito, večina pa je popolnoma brezpravna. To stanje je privedlo naše vojne žrtve v popolni obup. Kako izgleda to mizerno vprašanje, naj pojasnijo sledeče točke:

Invalidska zakonodaja in postopanje z vojnimi žrtvami.

Imamo že tretji invalidski zakon, najmanj trikrat toliko pa načrtov. Vojne žrtve nismo bile predmet političnih stremeljenj, za to se nas je vedno odrivalo in izigravalo. Rečejo nam kruh ljudje, ki po večini niso poskusili vojne, za to s nas privedli v tako obupni položaj. Dobivali smo same obljube, izdelovali so načrte invalidskega zakona v sporazumu z našim udruženjem, ki so potem ostali v miznicah. Invalidski davek in druga sredstva so bila porabljena za druge namene, na naš račun pa se je štedilo in vojne žrtve reduciralo. Vojne žrtve smo morale utrpeti velike vsote, zato so se invalidske zakoni izpreminjali vedno v našo škodo.

Leta 1921. smo dobili prvi in začasni invalidski zakon. Predno je bil sprejet nov stalni invalidski zakon iz leta 1925., je bilo treba poklicati na pomoč prvo redukcijo in sicer s finančnim zakonom. Izvršena je bila revizija vojnih žrtev potom takozvanih specialnih invalidskih komisij, ki so kar povprek reducirale.

Dobili smo potem invalidski zakon iz leta 1925., ki je bil kopija prvega, le da je invalidnino izenačil za celo državo. Na zahtevo našega udruženja je ta invalidski zakon prinesel možnost ponovnega sojenja onim, ki so bili po specialnih komisijah reducirani in tedaj se je pokazalo, da je bila večina neupravičeno reducirana.

Največ krivic je prizadejal vojnimi žrtvam sedaj veljavni invalidski zakon iz leta 1929. Popolnoma preračunano in namenoma je bil izdelan ta invalidski zakon brez vsakega sodelo-

vanja z našim udruženjem, kateremu se je takrat zavezalo usta s komisarijatom. Invalidski zakon iz leta 1929. je vzel po večini vse pravice. Iz njegovega teksta je opaziti, da prinaša več negativnih, kakor pa pozitivnih določb, tako, da več odbija in jemlje kakor pa priznava in daje. Ta zakon vsebuje skoro same nesocialne in krivične določbe, z namenom štedenja.

Kaj je hotel invalidski zakon iz l. 1929.

Zmanjšati število vojnih žrtev kolikor mogoče in prištediti. Zato je enostavno črtal 20% invalide, ki so bili že priznani. Odbil je tudi vse invalidebolnike. Vsem tem je odklonil vsako možnost ponovnega sojenja tudi v slučaju poslabšanja invalidnosti. Črtal je tudi vse civilne in mirnodobske vojaške invalide, ki so ostali sploh brez vsake zaščite.

Glavno sredstvo za odvzem invalidnine je davčni ceuzus. Davek se upošteva osebni ali združni in kot tak še ali v času onesposobljenja ali današnji.

Kaj ima opraviti davek cele zadruge z invalidovo pravico? Kaj ima invalid od tistega premoženja, čeprav je bilo v času njegovega onesposobljenja očetovo, pa ga imajo danes drugi? Višino cenzusa je postavil na 120 Din letno za pogoj prejemanja invalidnine. Pred letom 1929. so invalidi prejeli osebno invalidnino ne glede na davek. Ali ni moglo tako ostati, ker to je vendar odškodnina in ne miloščina.

Strašno sredstvo za redukcijo je tudi zgloglasni § 42. invalidskega zakona. Pri tem ima zakon moč tudi za nazaj. Nikjer drugje ni takih zakonov, ki bi posegali nazaj in jemali že pridobljene in prisojene pravice, le naš invalidski zakon ima take določbe.

Če je bil kdo kaznovan v dobi, odkar je postal invalid, tudi pred izidom invalidskega zakona iz leta 1929. iz malenkostnega koristoljubja ali z drugo kaznijo, izgubi za vselej vse pravice po invalidskem zakonu. Ali ni to krivično, da je invalid dvakrat kaznovan?

To pa še ni vse. Če je bil invalid kaznovan, izgubi tudi njegova nedolžna družina vse pravice za vselej.

Sam kazenski zakon daje možnost izbrisa kazni z vsemi posledicami. To pa za invalidski zakon ne velja, on ne upošteva tega, kar drugi zakon izrecno daje. Kje je potem logika?

Vojne vdove, ki so rodile po vojski nezakonske otroke, so označene v javnih listinah za nemoralne in so jim odvzete vse pravice. Kaj ima opraviti njihova morala z zaščito, ker vendar ni več njihovih mož, ker je dokazano, da so mrtvi. Saj so vendar take vdove proste in svobodne. Zakaj jih potem javno ožigosati za nemoralne? Kdo more pojmovati to, da se odvzame invalidu ali vdovi priznanje, ako se izseli iz države, pa se v treh letih ne povrne?

Ako imamo invalide razdeljene v grupe po procentih in je vsaki grupi priznan gotov znesek invalidnine, kako more biti potem, da se invalidom z manj kot 60% sploh ni dovolilo ponovnega pregleda, pa če se je poslabala še toliko poslabšala. Šele z novo uredbo od 25. III. 1936. se jim pregled dovoli, toda procenti se nič ne upoštevajo, ako jih ne dosežejo 70%.

Kako je to, da se invalide, ki so imeli enkrat 20%, sploh več ne prizna, čeprav se jim poškodba še toliko poslabša. Nimajo prav nobene pravice več.

Komisijski pregledi invalidov se vrše sedaj kar pred superrevizijskimi komisijami, tako, da se je dotičnim nemogoče pritoževati. Komisija pa večini zmanjša procenete.

Prvenstva pri službah, koncesijah, trafikah in licitacijah, se sploh ne upoštevajo. Lahko beležimo, da sploh noben invalid ni dobil državne ali samoupravne službe po sami prvenstveni zaščiti, če ni imel drugih zvez ali priporočil. Da bi uredil zaposlovanje pri privatnih podjetjih, kakor invalidski zakon določa, se nihče ne zmeni. In vendar zakon predpisuje za to disciplinsko odgovornost in kazni.

Koncesije se podeljujejo brez vednosti, brez upoštevanja prednosti in brez vsake odškodnine za vojne žrtve.

Celo stare pravice, ki smo jih tozadevno pridobili v obliki neke odškodnine, ne prezira in ruši. Dobra dobičkanosna spekulativna trgovska podjetja se štiti v škodo vojnih žrtev.

Boljše trafike sploh ne pridejo iz rok nezaščitenih trgovcev. Revizija se obljubuje, izvrši se pa ne. Vojnim žrtvam se postavlja nasproti trafike trgovcev, da se jih tako uniči. Predpisi, kako je treba vojne žrtve štiti pri podeljevanju trafik, so samo na papirju. Trafike oddajajo hišni posestniki, ki razpolagajo z lokali. Namestu, da bi oblast sploh izključila od podeljevanja trafik nezaščitenca, da bi na ta način vojne žrtve lahko dobile lokale, se oddajo trafike vsem, ki imajo lokale. Na ta način pridejo lastniki hiš, njihovih sorodniki, trgovci itd. do trafik, vojne žrtve, ki so eksistenco od njih odvisne, pa sploh ne.

Podobno se oddajajo kantine. Poprej so imeli za nje pravice izključno samo invalidi, sedaj pa se gre lahko vsakemu drugemu na roko. Kantine se oddajajo potom licitacij. Sicer morajo biti pri prvih licitacijah udeleženi samo invalidi, ali kaj, ko so pa prve licitacije kakor nalašč razveljavljene, da pridejo na vrsto lahko neinvalidi.

Kaj nam torej koristijo vse določbe za prvenstvo, če pa se ga ne izvaja, da bi prišle vojne žrtve do kruha, državna skrb pa bi bila razbremnjena.

Naj navedemo nekaj slučajev:

1. V Ljubljani, v Kolodvorski ulici se je izpraznila trafika vsled smrti invalidove vdove tov. Klandrove. Lastnik hiše pa pod nobenim pogojem ni dal lokala nobeni vojni žrtvi samo radi tega, da je lahko spravil do trafike svojo sorodnico. Trafika je bila seveda ne glede na invalidsko zaščito brez nadaljnega podeljena dotični nezaščiteni gospodarjevi sorodnici.

2. Ravno tako je bilo v Dolenjem Logatcu, kjer je invalid tov. Maček prosil za izpraznjeno trafiko vojne vdove in je imel tudi lokal. Trafika pa je bila podeljena neki ženi posestnika in slaščičarja, ki ni zaščiten in odvisna od nje.

3. Tov. Vabšek, invalid, se je potegoval za kantino v Mariboru. Vršilo se je pet licitacij, pa so bile vedno razveljavljene, ker je silil h kantini neki neinvalid. Ker je končno le ostal tov. Vabšek vedno najboljši ponudnik, je šele po peti licitaciji dobil kantino.

Kako pa je z invalidskimi voznimi olajšavami? Vsem drugim upravičencem in neupravičencem so bile letne polovične vozne ugodnosti povečane, le invalidom še ne. Ali niso invalidi

kot pohabljeni najbolj upravičeni do te ugodnosti. Ali vojne vdove in srote niso enako vredne, da pri svojih skromnih razmerah uživajo enako ugodnost, kakor kaka športna društva.

Za invalide pa se pripravljajo tozadevni nov pravilnik, ki namerava prinesiti same šikane in neprilike. Za invalidske železniške legitimacije so predpisani taki pogoji in pogoji, da jih po sreči šele dobe, ko jih drugi že izrabijo.

Zdravstvo vojnih žrtev je minimalno. Posamezni zdravniki jih zavračajo, ker nočejo zastoj zdraviti. Zdravilni mogoče nikjer dobiti brezplačno. Edino v bolnicah imajo invalidi možnost zdravljenja, ostale vojne žrtve pa sploh nikjer.

Invalidski domovi so bili ukinjeni. Povečini z invalidskimi sredstvi so bili zgrajeni, kakor zdravilišče Golnik, Invalidska doma v Ljubljani in v Celju, popravilnica protez v Celju, ambulatorij na Mirju, toda so bili ukinjeni, ali pa služijo drugim namenom.

V naši banovini imamo samo še sezonski invalidski dom v Dolenjskih toplicah, kjer nekateri invalidi dobe poleti kopalniško oskrbo, na vrsto pa jih pride komaj polovico, ker ni zadostnega prostora in denarnih sredstev. Toda tudi ta zavod se misli polagoma nameniti drugim in v drugo lastnino.

Protezna delavnica v Ljubljani se mora vedno boriti za sredstva, a jih ne dobi toliko, da bi zadostila potrebam. Invalidi morajo čakati dolgo na proste preko predpisanih rokov, ki jim jih določa invalidski zakon.

Poleg vseh teh nedostatkov, povečuje mizerijo še reševanje invalidskih zadev.

V državi imamo 17 invalidskih sodišč in Višje invalidsko sodišče, pa je po devetih letih komaj polovica prijav rešenih. Pri nas je pri invalidskem sodišču v Ljubljani domala rešeno, imamo pa Prekmurce in Belokranjce, ki spadajo pod invalidsko sodišče v Zagrebu, kjer še večina njihovih zadev ni rešena.

Odredbe invalidskega zakona se različno tolmačijo. Vsak jih prikrajša po svoje, toda vedno v škodo vojnih žrtev. Vojne žrtve imajo možnost ponovnega sojenja samo enkrat, potem pa je njihova usoda zapečatenjena in lahko pozneje še tako verodostojno dokazujejo. Niti uradnih pomot se ne popravi, ako izteče rok. Ponovnega sojenja v korist vojnim žrtvam se po izteku roka sploh ne dovoli, pač pa se dovoli v njihovo škodo, kadar gre za odvzem pravic. Po 17. letih in še več se zahteva od posameznih dokaze iz vojne, ko jih ni mogoče več dobiti.

Vsako pozitivno rešitev prvoinštančnega invalidskega sodišča mora reševati še Višje invalidsko sodišče, ki pogosto odločbe izpreminja. Ne rešuje pa negativnih slučajev, ako ni pritožb.

Vse to dolgotrajno reševanje zavlačuje invalidske pravice v neskončnost. Skoro vsako leto se nabere milijone zaostalih neizplačanih invalidnin, ko vojne žrtve tako težko čakajo na nje.

Člen 104. finančnega zakona za leto 1936./37. izrecno določa, da se razlike med staro in novo invalidnino ne vrača, ako je bila brez krivde upravičenca preveč izplačana. Kljub temu pa se dotična razlika obračunava in odtrguje.

Tako izgleda današnja zaščita vojnih žrtev, ki jo je vstvaril invalidski zakon iz leta 1929.

Poglejmo jo še nekoliko statistično. Prave uradne statistike za celo državo sploh nimamo, ker še skoro polovica vojnih žrtev nima rešenj in ni priznana.

Leta 1921. je v Sloveniji prejelo invalidnino ca 37.000 vojnih žrtev, po invalidskem zakonu iz leta 1929. pa jo prejema samo še ca 6600 oseb.

V celi Jugoslaviji je bilo po statistiki Središnjega odbora leta 1925. priznanih 215.297 vojnih žrtev, sedaj pa je priznanih še samo 83.604. Središnji odbor trdi, da je samo ena petina vseh faktičnih vojnih žrtev zaščiteni.

Kaj je Oblastni odbor podvzel proti krivicam?

Proti invalidskemu zakonu se bori skupno s Središnjim odborom, pošilja pa tudi različne svoje spomenice in resolucije, tudi one Krajevnih odborov. Soudeležil se je tozadevnih intervencij potom deputacij na merodajnih mestih. Preskrbel je tudi stike z našimi poslanci in jih informiral. Pri Monopolski upravi je večkrat interveniral glede podeljevanja trafik, pri vojaških oblasteh pa glede kantin. Pri invalidskem sodišču so stalne intervencije in poizvedovanja. Mnogo si je prizadeval pospešiti rešitve naših zadev pri Invalidskem sodišču v Zagrebu, se obračal tozadevno na to sodišče, na Ministrstvo socialne politike in narodnega zdravja in končno še na vse slovenske gg. ministre, senatorje in poslance.

Enako se je potegoval za zboljšanje sredstev protezni delavnici, za povečanje kreditov za kopalniško zdravljenje. Skoro v vseh zadevah se je Oblastni odbor obračal tudi preko Središnjega odbora, kakor tudi glede izplačila zaostalih invalidnin, za spremembe pri voznih olajšavah in za mnoge osebne invalidskih in drugih zadev pri raznih oblastih.

Kakšni so uspehi?

Po vseh teh intervencijah in naporih smo dobili samo majhno zboljšanje. Dne 25. marca 1936 je izšla uredba o spremembi invalidskega zakona, ki bo vrnila v celi državi približno 18.000 vojnim žrtvam zaščito in pomoč.

Nova uredba daje zopet zaščito invalidom bolnikom, ki so bili leta 1923.

in so še sedaj najmanj 80% nesposobni, povišuje davčni cenzus od letnih 120 Din na 170 Din pod pogoji, da vsi, ki pridejo v poštev med to razliko, dobivajo le procentualne dele invalidnine in ne celo, da imajo vsi invalidi pravico do ponovnega pregleda, a povišanje invalidnine le, ako dosežejo najmanj 70%, da gre vdovam po umrlih 50% invalidih tudi podpora, da dobe vdove aktivnih oficirjev nekaj poviška, da se poviša invalidske pogrebne stroške, da se poviša odpravnina vdov brez otrok, ako se zopet poroče, da se invalidi od 70% naprej oproste kuluka in kar je za vse važno, da se na predlog ministra lahko uvede ponovno sojenje tudi v korist vojnih žrtev.

Glede zaščite pri koncesijah je Oblastni odbor delno uspel, treba bo pa še borbe.

Za trafike se do sedaj ni dalo nič doseči. Protezna delavnica v Ljubljani je dobila iz narodnega invalidskega fonda subvencijo in tudi krediti po rednem budžetu so ji povečani. Glede invalidskega sodišča v Zagrebu, da bi rešilo naše zadeve tudi do sedaj nismo uspeli. Pri zaposlovanju invalidov so bili uspehi predvsem v Kranju.

Materijalna samopomoč naše organizacije.

Naše krajevne organizacije nabirajo darove, prirejajo tombole in razne druge prireditve. Običajno prirejajo božičnice, obdarujejo najpotrebnejše v blagu ali denarju.

Tudi Oblastni odbor deli stalno podpore najpotrebnejšim. Ustanovil je pred leti z lastnimi sredstvi invalid-

ske zadrugo Vzajemna pomoč v Ljubljani, ki daje vojnim žrtvam cenena posojila. Do sedaj so bila dana posojila 492 prosilecem.

Oblastni odbor stalno pomaga svojim članom z nasveti, posredovanji, izgotavljanjem vlog itd.

Iz državnih ali drugih javnih sredstev omenjamo božične in velikonočne podpore, ki se dobivajo iz invalidskega narodnega fonda. Omeniti je tudi treba, da nekatere občine prispevajo Krajevnim odborom za podpore članstvu. Oblastni odbor želi zgraditi invalidski dom in je že parkrat zaprosil invalidski narodni fond za primerno subvencijo. Prošnje so ostale nerešene.

Organizacija.

Število krajevnih odborov je napram lanskemu letu, ko jih je bilo 47, porastlo za 2. Ustanovljen je bil krajevni odbor v Višnji gori za območje višnjegorskega sodnega okraja, obnovljen pa je bil krajevni odbor v Cerknici, zaenkrat za cerkniški in loški sodni okraj. Ta kot Notranjske je nekaj let pogrešal organizacijo, lanska uredba o spremembi invalidskega zakona pa je dala vojnim invalidom in vdovam pobudo, da so si zopet postavili svoj odbor. Cerkniški odbor je v kratkem času zbral nad 70 članov. Upamo, da bo znal ceniti dobro voljo članstva in da bo s svojim delom vzdržal organizacijo na višini. Višnjegorski krajevni odbor je zbral večinoma doslej neorganizirane tovariše in tovarišice.

Dočim je bilo delovanje v minuli poslovni dobi pri večini krajevnih odborov jako živahno, ni uspelo Oblastnemu odboru, da bi kljub trudu, ki ga je posvetil v ta namen, poživljal delo pri dveh krajevnih odborih. Tamošnje članstvo čuti posledice nedelavnosti funkcionarjev, ne morejo se pa prilike postaviti na zdravejšo podlago, ker se dane obljube ne izpolnjujejo, oziroma ni mogoče pritegniti v odbore novih ljudi izmed tovarišev, ki sicer uživajo ugled in spoštovanje v javnosti.

So še območja celih srezov oziroma okrajnih sodišč, ki nimajo krajevnih organizacij. Vojne žrtve iz teh krajev so organizirane pri raznih krajevnih odborih, pač tam, kamor jim je po lokalnih prilikah najbližje. Nekateri krajevni odbori imajo zato zelo velika območja. Finančno dobro fundirani odbori so privlačna sila za članstvo in tako se ponekod križajo območja. Prav bi bilo, da bi bili vsi krajevni odbori v ugodnem finančnem položaju, gotovo pa je na drugi strani, da je delo intenzivnejše in pregled o prilikah med članstvom lažji in boljši pri majhnem območju. Članom je omogočiti, da lahko vsak čas z najmanjšimi stroški pridejo do svoje organizacije. Iz teh vidikov in da se razprede organizacija do zadnje vasi, je potrebno, da se ustanovijo krajevni odbori še: za gornjegrajski okraj s sedežem v Gornjem gradu, v Kozjem, v št. Lenartu, v Račeh in v Ložu. Delne predpriprave za to so v teku.

Krajevni odbori so opravili ogromno delo. Saj so bili oni tisti, ki so morali izvesti vrede podrobno delo za prijave po uredbi iz lanskega leta — prijave je bilo vloženih nad 2000 —, nadalje za od Središnjega odbora podvzeto akcijo za razdolžitev invalidov, pri zamjenavi članskih knjižic in popisu vojnih žrtev, ki jo bo morala radi nenaklonjenosti prizadetih uradov izvršiti organizacija sama, da dobimo že enkrat tako potrebno statistiko vojnih žrtev. Vse te prilike so krajevni odbori porabili tudi za pridobivanje novih članov. Posebno agilna v tem pogledu sta bila krajevna odbora v Novem mestu in Slov. Bistrici, ki sta svoje vrste pomnožila za preko 100%. Stalež članstva se je zato znatno dvignil.

Letne občne zbere so opravili razven Gornje Radgone in Škofje Loke vsi krajevni odbori. V Litiji je letos občni zbor odpadel, ker je bil krajevni odbor ustanovljen lansko leto že po novih pravilih. Na vseh občnih zborih je bila letos izredno dobra udeležba. Niso bile samo zahteve krajevnih odborov povod, da je Oblastni odbor poslal delegate, marveč je iz dolgoletne

Bilanca

Oblastnega odbora Udruženja vojnih invalidov za Dravsko banovino v Ljubljani, z dne 31. decembra 1936.

Blagajna	7.189.72	Središnji odbor	2.000.—
Vloge: Vzajemna pomoč	133.441.82	Podpora Ministrstva soc. politike	20.500.—
Mestna hranilnica	49.220.—	Vojni invalid	16.244.45
Ljubljanska kreditna banka	8.480.—	Statistika	7.669.—
Poštna hranilnica	19.592.87	Depozit	654.—
Posojila	10.776.47	Glavnica	187.855.03
Efektivi	31.—	Saldo	12.963.59
Blago	3.—		
Markice	2.206.—		
Krajevni odbori	11.798.14		
Dolžniki	4.269.05		
Inventar	878.—		
	247.886.07		247.886.07

Izdatki Račun izgube in dobička. Dohodki

Plače	33.600.—	Članarina	2.956.40
Potni stroški: Splošni	4.651.25	Obresti	7.328.71
Potovanja v Beograd	7.022.—	Koncesije	49.427.70
Občni zbor Obl. odbora	8.388.50	Narodni inval. fond	42.910.—
Pisarniški stroški	5.094.87	Razni dohodki	20.726.—
Kurjava in razsvetljava	918.—		
Podpore	46.285.—		
Odpisi	2.897.60		
Zavarovalni in pokojninski prispevki	1.528.—		
Saldo	12.963.59		
	123.348.81		123.348.81

V Ljubljani, dne 31. decembra 1936.

Upravni odbor:

Štefe Matko l. r., predsednik.

Jevak Matko l. r. podpredsednik.

Benedik Slavko l. r. tajnik.

Osana Miroslav l. r. blagajnik in knjigovodja.

Člani:

Tomc Stanko l. r. Mirtič Jože, l. r. Vuk Ivo l. r. Maček Franc l. r. Zore Jože l. r.

Nadzorni odbor:

Dornik Feliks l. r., predsednik.

Člani:

Plehan Mirko l. r. Miloš Janko l. r. Novak Jernej l. r. Kramar Ivan l. r.

Proračun

Oblastnega odbora Udruženja vojnih invalidov za Dravsko banovino v Ljubljani za poslovno leto 1937.

Dohodki		Izdatki	
Članarina	5.000.—	Plače: Tajnik	14.400.—
Obresti	4.000.—	Blagajnik	8.400.—
Koncesije	46.500.—	Pisarniška moč	9.600.—
		Snadžilka	1.200.—
		Pisarniški stroški	33.600.—
		Kurjava in razsvetljava	6.000.—
		Potnine	1.200.—
		Zavarovanja	7.000.—
		Podpore	1.700.—
		Razni izdatki	4.000.—
			2.000.—
	55.500.—		55.500.—

